

stelinski resurs, ali i obrambena potreba te egzistencijalna osnova lokalnog stanovništva, što je moglo dovesti do konflikta oko prava sječe, obveza davanja drva i raspodjele troškova. Varaždinski generalat je također zanimljiv prostor za moguću primjenu Vadasova modela jer je ondje vojnokrajiška uprava bila neposredno integrirana u unutarnjoaustrijski sustav. Prostor između Drave i Save, koji se prostorno nadovezuje na Međimurje i Pokupsku krajinu, funkcionirao je kao ključni logistički i obrambeni pojas. Riječna infrastruktura Drave i Save, s njihovim poplavnim ravnicama, močvarama i šumskim zaleđem, bila je sustavno uključena u obrambene strategije, pri čemu su se okolišne promjene često manifestirale kao nenamjerne posljedice vojnih potreba. Kao i u Vadasovim primjerima, krajiški izvori bi mogli svjedočiti o napetostima između vojnih zahtjeva i lokalnih interesa, osobito u pogledu održavanja riječnih korita, korištenja šuma i zaštite naselja od poplava. Usporedna analiza Pokupske krajine i Varaždinskog generalata mogla bi pokazati da su unatoč različitim institucionalnim okvirima, banskom upravom s jedne strane i krajiškom vojnom administracijom s druge, okolišni mehanizmi obrane bili u osnovi slični. Militarizacija vode i šuma predstavljala je temeljni element granične obrane, dok su okolišni troškovi tih politika bili raspodijeljeni neravnomjerno, često na štetu lokalnih zajednica.

HRVOJE PETRIĆ

JAMES BELICH, *THE WORLD THE PLAGUE MADE: THE BLACK DEATH AND THE RISE OF EUROPE*, PRINCETON, OXFORD: PRINCETON UNIVERSITY PRESS, 2022., 640 STR.

Svima koje zanima povijest dugog trajanja, pitanja kauzalnosti i široki obrasci srednjovjekovne i ranonovovjekovne povijesti, James Belich je 2022. godine podario knjigu *The World the Plague Made: The Black Death and the Rise of Europe*. Riječ je o djelu u kojem istaknuti novozelandski povjesničar, hrvatskih korijena, i profesor svjetske povijesti na Sveučilištu u Oxfordu nudi novi okvir za razumijevanje uloge Crne smrti u oblikovanju srednjovjekovnih, ranonovovjekovnih i modernih društava.

Belichova ranija djela o povijesti Novog Zelanda i Polinezije: *I Shall Not Die: Tītokowaru's War, New Zealand, 1868–9*, *Making Peoples: A History of the New Zealanders from Polynesian Settlement to the End of the Nineteenth Century* i *Paradise Reforged: A History of the New Zealanders from the 1880s to the Year 2000*, s vremenom su postala polazište za interpretiranje širih procesa. Tijekom posljednjih desetljeća autor je lokalne i regionalne teme sve više uključivao u transnacionalne procese, što je dovelo do njegova snažnijeg zaokreta prema globalnoj povijesti. Taj je pomak vidljiv u djelima *Replenishing the Earth: The Settler Revolution and the Rise of the Anglo-World, 1783–1939* i u zborniku *The Prospect of Global History*, a nastavlja se i u njegovoj najnovijoj knjizi.

Na oko četristo pedeset stranica teksta Belich kombinira suvremena saznanja iz epidemiologije, demografije, ekonomije, ekologije, ekohistorije i urbanizma, gradeći narativ koji prelazi granice kontinenta i disciplina. Iako obrađuje poznatu pandemiju 14. stoljeća, fokus mu je na dugoročnim posljedicama koje su između 1350. i 1700. preoblikovale političke, društvene i gospodarske strukture. Usporedbom Europe s Bliskim istokom, Indijom, Kinom i oceanskim plavetnilom knjiga postaje ambiciozan pokušaj da se povijest kuge uklopi u širi, globalni kontekst ranonovovjekovnih procesa. Doprinos knjige brzo je prepoznala i stručna zajednica, te je *The World the Plague Made* bila uvrštena u uži izbor za Wolfson History Prize 2023. godine, najugledniju britansku nagradu koja se dodjeljuje za najbolje napisanu povijesnu knjigu na engleskom jeziku.

Tu želju autora da ruši mitove, uvodi nove modele i reinterpretira makro-procese na temelju konkretnih primjera moguće je uočiti odmah u uvodu naslovljenom *Introduction: Plague Paradoxes* (1–6). Paradoksi na koje autor ovdje cilja zapravo su četiri revizije ustaljenih stavova o Crnoj smrti iz 1345. godine: uzročnik, vrijednost mortaliteta, brojnost oporuka i utjecaj kuge izvan Europe. Sve te revizije autor povezuje kako bi potaknuo ključnu raspravu, koja se provlači kroz cijelu knjigu, zašto se Zapadna Europa razvila na jedan, a ostatak Euroazije na drugi način.

U prologu *Globalising Europe* (7–25) Belich pokazuje ambiciju da kugu smjesti u širi okvir svjetske povijesti. Umjesto da se zadovolji jednim kutom gledanja, autor pristupa problemu kroz niz perspektiva i testira hipoteze oslanjajući se na gotovo sve dostupne izvore – od diplomskih radova do znanstvenih istraživanja istaknutih stručnjaka. Autor u taj narativ uvodi tri stupnja globalizacije (*full, semi i subglobal*) te shemu »motora povezivanja« (*diffusion, expansion, dispersal, traction i outreach*), uz četiri tipa kontakta (*transmission, integration, interaction i circulation*). Time kugu postavlja kao polazišnu točku za razmišljanje o različitim modelima povezivanja dijelova euroazijske i afričke kopnene mase unutar sebe i među sobom. U istom ključu izdvaja četiri velike divergencije: konje, rižu, islam i »super proizvode«, koje su kasnije postale pokretači konvergencija.

U prvoj tematskoj cjelini, *A Plague of Mysteries* (27–78), Belich vraća čitatelja k početku, suočava ga s temeljnim pitanjima o podrijetlu i prirodi kuge. Povijesni kontekst maltuzijanskih pritisaka, klimatskih promjena i regionalnih migracija služi kao pozadina za raspravu o bolesti koja je stoljećima izazivala nedoumice. Oslanjajući se na recentna arheogenetička istraživanja, pokazuje da kuga nije imala jednoliko ponašanje. Dok se, primjerice, preko Crnog mora nije širila unatoč kretanju ljudi, čin ukidanja embarga na žito koje dolazi s Krima izazvalo je nagli proboj bolesti u zapadnu Euroaziju. Za jedan od primjera sredine pogođene kugom Belich uzima Dubrovnik, grad iz čijih arhiva dokumentacija svjedoči od oko 7 500 mrtvih na populaciju od 15 000, te osporava ustaljene procjene smrtnosti od 25–33 posto. Time Belich otvara pitanje zašto se i dalje koriste modelirane procjene ondje gdje postoje čvrsti izvori.

Raspravljajući o karantenama, prijenosu bolesti i klimatskim uvjetima, autor pokazuje da povijest kuge mora biti i povijest njezina ekosustava. U središtu su mu životinjske populacije od glodavaca preko baktrijskih deva do različitih vrsta štakora – čije brojčane i prostorne oscilacije određuju ritmove epidemija. Kroz ove primjere ruši pojednostavljene narative o »krivcima« širenja kuge i naglašava da se bolest širila kroz kompleksnu mrežu ekoloških i društvenih faktora, a ne kroz jedan stabilan mehanizam u koga bi se moglo uperiti prstom.

Belichova interpretacija kuge u obliku povijesti i prapovijesti bolesti (igra s pojmovima *history i prehistory*) naglašava da kuga nije samo medicinski fenomen, nego i povijesna prekretnica. Pojavljuje se kao rezultat slučajnih prijenosa između vrsta, ali njezine posljedice oblikuju društva, gospodarstva i političke strukture. Već ovdje postaje jasno da autor ne želi samo rekonstruirati kronologiju epidemija, nego kugu vidi kao katalizator globalnih procesa, uključujući i one koji su zahvatili hrvatski prostor.

U drugoj cjelini, *Plague for Expansionism in Western Europe* (79–188), autor istražuje kako je Crna smrt otvorila prostor za gospodarske i društvene transformacije koje su kasnije potaknule europsku ekspanziju. I dok se tradicionalno naglašava pad proizvodnje i standarda, autor pokazuje suprotnu logiku: demografski kolaps povećao je dohodak po glavi stanovnika i višestruko podignuo plaće, stvarajući »zlatno doba« od sredine 14. do ranog 16. stoljeća. Taj višak resursa potaknuo je zajednice da ulože više u obrazovanje, urbanizaciju i tehnologiju – od mlinova i tiskarstva, arhitektonskih ostvarenja do primjene baruta. Belich naglašava i aktivnu ulogu seljaštva: veličina posjeda, strategije najma i tržišni izbori pokazali su visok stupanj prilagodbe, što se uklapa u logiku integrirane seljačke ekonomije, iako je autor ne spominje izrijekom. Ovaj splet praksi stvara ono što naziva »expansion kit«: kombinaciju brodova, ljudstva, oružja i bolesti, koja je omogućila europski iskorak prema Atlantiku i Novom svijetu.

Koliko je zapravo Europa bila odvojena od Azije u 14. stoljeću razrađuje Belich u trećoj cjelini *Western Europe or Western Euroasia* (189–371). Epidemija se kretala duž istih trgovačkih ruta, klimatskih zona i demografskih obrazaca koji su povezivali istok i zapad Euroazije. Ovaj dio knjige naglašava konceptualni problem samog pojma »kontinenta«: ono što nazivamo Europom i Azijom zapravo je jedna kopnena masa u kojoj su istok i zapad stoljećima djelovali u mreži međusobnih utjecaja. Belichova interpretacija tako smješta europske transformacije u širi, kontinentalni kontekst u kojem je kuga djelovala, često sa sličnim lokalnim ishodima.

Muslimanski jug Euroazije, kako ga Belich definira, od Iberije i Balkana do Egipta i sjeverne Afrike, nudi raznolike posljedice epidemije. Belich posebno ističe Mamelučki Egipat, gdje je kuga kratkoročno povećala bogatstvo preživjelih, ali srednjoročno oslabila hidraulički sustav navodnjavanja, temelj agrarne produktivnosti. Održavanje tih sustava zahtijevalo je golemo ljudstvo; kada ga je kuga prorijedila, blago-

stanje regije više nije moglo biti održivo. Ta priča uklapa se u širu tezu: demografski pad ponekad slabi ključne infrastrukturne sustave bez kojih bogatstvo ne može generirati dugoročnu stabilnost.

Balkan i Anatolija pak pokazuju drukčiji obrazac: upravo u »post-plague« razdoblju bilježe gospodarski uspon, koji je stvorio temelje za kasniji dolazak Osmanlija. Upravo Osmanlijsko carstvo pokazuje kako se demografski pad mogao pretvoriti u priliku za širenje i konsolidaciju moći. Od otpornih nomada, koji su u početku bili manje pogođeni kugom, Osmanlije se pretvaraju u barutno carstvo (*gunpowder empire*) s razvijenom administracijom, sustavom devširme i sposobnošću brze obnove vojske i flote. Njihova ekspanzija po Balkanu i Anatoliji, kao i repopulacija Carigrada, usprkos čestim haranjima kuge, pokazuje da su epidemije bile tek jedan od čimbenika u širem procesu transformacije, u kojem su prilagodba i organizacija igrale presudnu ulogu.

Belich zatim razmatra niz nezapadnih imperija, čiji obrasci ekspanzije i funkcioniranja iznenađuju svojom sličnošću s onima zapadne Europe, zbog čega ih također naziva državama zapadnoeuropskog modela. Poglavlje otvara opisom koji podsjeća na španjolski model osvajanja Novog svijeta, brza ekspanzija, uporaba vatrenog oružja, logistička prilagodljivost, da bi se pokazalo da je riječ o Maroku i njegovu osvajanju Songaja. Oman pak u Indijskom oceanu razvija flotu zapadnog tipa i kontrolira obalne utvrde, dok Mugalska vojska kombinira stepsku konjaničku tradiciju s topništvom i hijerarhijskim upravljanjem teritorijalnim »krpicama«. Rusija se, kroz suradnju s Tatarima i mobilizaciju Kozaka, uzdiže u imperij koji doseže Sibir, razvijajući model ekspanzije koji se ne razlikuje mnogo od europskih kolonijalnih praksi. Na taj način usporedba europskih i azijskih imperijalnih ekspanzija pokazuje da kuga nije stvorila »zapadno čudo«, nego različite puteve prilagodbe na isti šok. Usporedbama Belich očekivani eurocentrični narativ rastvara i pokazuje da je isti poticaj u različitim društvima potaknuo neočekivano srodna rješenja.

Time se završni dio knjige prirodno nadovezuje na prethodnu raspravu o nezapadnim silama. Dok su Maroko, Oman, Mugali i Rusija pokazali da kolonijalni obrasci nisu bili privilegij Zapada, u poglavlju *Expansion, Industry and Empire* (373-440) Belich ih eksplicitno uključuje među jedanaest glavnih aktera globalnog kolonijalizma. Takva perspektiva razbija ustaljeni eurocentrični narativ: kolonijalizam nije bio samo priča o Portugalu, Španjolskoj, Francuskoj i Britaniji, nego i o Osmanlijama, Safavidima, Maroku, Mugalskoj Indiji, Omanu i Rusiji. Upravo ta paralelna dinamika – nezapadni imperiji koji su se širili, gradili flote, osvajali teritorije i razvijali fiskalno-vojne sustave – čini Belichovu interpretaciju provokativnom i osvježavajućom, jer pokazuje da globalna povijest kolonijalizma mora biti pisana kao zajednička euroazijska priča, a ne kao ekskluzivna zapadna epizoda.

U zaključku, *Conclusion* (441-448), Belich pokazuje da je četvrta divergencija ljudske povijesti započeta kugom, koja je otvorila prostor za geografska otkrića, nove izvore energije i širenje tehnologija što su postale dio »expansion kita« zapadne Euroazije. Taj »expansion kit« zapadne Euroazije nastao je postupno, kao rezultat prilagodbi, migracija i konstantnog preuzimanja tuđih znanja i iskustava. Upravo se u tom kontekstu Britanija pojavljuje kao najuspješniji kompilator: imperijalna sila koja je spojila iskustva drugih i time izgradila globalnu dominaciju.

Belich u ovoj knjizi radi nešto slično. Kao povjesničar-kompilator okuplja raznolike discipline, prostore i metodološke pristupe u koherentnu sintezu globalne povijesti kuge. Njegova interpretacija ruši ustaljene mitove, preispituje eurocentrične narative i pokazuje da se kolonijalni obrasci nisu razvijali isključivo na Zapadu, nego na različitim krajevima euroazijskog svijeta. Upravo tu dolazi do izražaja policentričnost njegova pristupa: umjesto jedne linearne priče o usponu Zapada, Belich rekonstruira niz paralelnih svjetova koji su na isti demografski šok reagirali različitim, ali strukturirano usporedivim odgovorima.

U tom globalnom okviru Belich ne zaboravlja ni prostor s kojeg potječu njegovi predci. Dubrovnik i hrvatski krajevi pojavljuju se kao primjer malih, ali važnih čvorišta u mreži trgovine, migracija i tehnoloških transfera. Time ova knjiga nudi i našim čitateljima priliku da vlastitu povijest sagledaju u širem kontekstu – ne kao lokalnu fusnotu, nego kao dio euroazijskih dinamika dugog trajanja.

U konačnici, *The World the Plague Made* zaslužuje pažnju ne samo zbog svoje laskave nominacije i 150 stranica bilješki koje otvaraju vrata daljnjem istraživanju, nego i zato što nas poziva na razmišljanje

o vlastitoj povijesti u globalnom kontekstu. Čitati Belicha znači ući u svijet u kojem se kuga pretvara u motor povijesti, u kojem se ruše mitovi i otvaraju nove perspektive, te u kojem se i Dubrovnik, zajedno s Hrvatskom, smješta na svjetsku pozornicu. To je djelo koje otvara perspektive, tjera na razmišljanje i podsjeća da su u povijesti, kao i u životu, i veliki i mali dio iste priče.

Adrian FILČIĆ

HRVOJE PETRIĆ I TOMISLAV BRANDOLICA, EKONOMSKA ZBILJA JE CRVENA NIT POVIJESTI: HRVATSKA HISTORIOGRAFIJA I EKONOMSKA HISTORIJA, FILOZOFSKI FAKULTET U ZAGREBU CENTAR ZA KOMPARATIVNOHISTORIJSKE I INTERKULTURNE STUDIJE I FF PRESS, ZAGREB 2024., STR. 212.

Knjiga *Ekonomska zbilja je crvena nit povijesti: Hrvatska historiografija i ekonomska historija* Hrvoja Petrića i Tomislava Brandolice predstavlja ambiciozan i metodološki uspješan prikaz sustavnog sagledavanja razvoja ekonomske historije unutar hrvatske historiografije. Autori se u ovom djelu ne zadržavaju samo na deskriptivnom prikazu pojedinih radova ili autora, već nude široku, problemski strukturiranu sintezu koja ekonomskoj povijesti pristupa kao integralnom i nezamjenjivom dijelu povijesne znanosti. Već u uvodnim dijelovima knjige jasno se artikulira temeljna polazna točka autora: ekonomska sfera nije tek jedna od mogućih tema historiografskog interesa, nego predstavlja ključni okvir unutar kojega se mogu razumjeti društveni odnosi, politički procesi i kulturne promjene. Oslanjajući se na misao da je »ekonomska zbilja crvena nit povijesti«, autori pozicioniraju ekonomsku historiju kao disciplinu koja omogućuje dublje i složenije tumačenje povijesnih procesa, osobito u hrvatskom kontekstu, obilježenom dugotrajnim institucionalnim, političkim i gospodarskim diskontinuitetima.

Struktura knjige kronološko-tematski je jasno razrađena. Nakon uvodnog teorijsko-metodološkog okvira, središnji dio djela podijeljen je na nekoliko velikih cjelina koje prate razvoj ekonomske historije od njezinih začetaka do suvremenosti. Takva struktura omogućava čitatelju da istodobno prati promjene u historiografskim interesima, metodama i interpretativnim pristupima, ali i širi društveni kontekst u kojem se ta znanstvena disciplina oblikovala. U poglavljima posvećenima razdoblju do 1918. godine autori pokazuju kako se ekonomske teme u hrvatskoj historiografiji javljaju postupno i fragmentarno, najčešće kao sporedni elementi unutar političke ili državno-pravne povijesti. Analiziraju se doprinosi ključnih autora 19. i ranog 20. stoljeća, pri čemu se jasno ukazuje na ograničenja tada dominantnih metodoloških pristupa, ali i na pionirske pokušaje da se gospodarski odnosi uključe u šire povijesne narative. Autori prve radove iz područja ekonomske historije realno vrednuju i smještaju ih u okvire tadašnjih znanstvenih i institucionalnih mogućnosti.

Razdoblje od 1918. do 1945. godine u knjizi je obrađeno kao faza individualnih doprinosa i postupnog jačanja interesa za gospodarsku problematiku. Autori detaljno prikazuju djelovanje pojedinaca koji su, često izvan čvrstih institucionalnih okvira, razvijali ekonomsko-historijska istraživanja, nerijetko povezana s aktualnim društvenim i političkim pitanjima. Posebna se pozornost posvećuje povezanosti ekonomske povijesti s razvojem ekonomske znanosti, statistike i socijalnih istraživanja, čime se dodatno naglašava interdisciplinarni karakter ove discipline. Jedno od središnjih mjesta u knjizi zauzima analiza razdoblja nakon 1945. godine, kada dolazi do izgradnje institucionalnog okvira ekonomske historije. Autori ovdje sustavno prikazuju osnivanje instituta, jačanje sveučilišne nastave, razvoj znanstvenih časopisa i povećan opseg istraživanja. Istodobno, ne zanemaruju ni ideološki kontekst u kojem se ta istraživanja odvijaju, pokazujući kako su marksistički teorijski okviri s jedne strane poticali interes za ekonomsku problematiku, dok su s druge strane nametali određena interpretativna ograničenja. Upravo u tom dijelu knjige jasno dolazi do izražaja autorska sposobnost uravnoteženog vrednovanja – bez jednostranih osuda ili nekritičkog prihvaćanja.

Autori knjige razdoblje od kraja 1960-ih godina označavaju kao ključno za afirmaciju i puni zamah ekonomske historije u okviru hrvatske historiografije. Upravo u tom razdoblju dolazi do jasnijeg

Economic- and Ecohistory

Ekonomska i ekohistorija

Journal for Economic History and Environmental History

Časopis za gospodarsku povijest i povijest okoliša

Topic / Tema broja

Environmental Histories of Southern Central
Europe: State of the Field Perspectives
(Hungary, Croatia and Slovenia)

*Povijesti okoliša južnog dijela srednje Europe: Pregledi stanja
istraživanja (Mađarska, Hrvatska i Slovenija)*

Volume XXI / Number 21

Zagreb – Samobor 2025

ISSN 1845-5867

UDK 33 + 9 + 504.3

Publishers / Nakladnici:

Društvo za hrvatsku ekonomsku povijest i ekohistoriju
Society for Croatian Economic History and Environmental History
Ivana Lučića 3, HR – 10000 Zagreb
sites.google.com/site/ekoekohist/

Izdavačka kuća Meridijani
p.p. 132, 10430 Samobor
tel.: 01/33-62-367, faks: 01/33-60-321
e-mail: meridijani@meridijani.com
www.meridijani.com

Co-publisher / Sunakladnik: Ekohistorijski laboratorij Centra za inovativne studije Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu Ivana Lučića 3, 10000 Zagreb, Hrvatska www.ffzg.unizg.hr; <http://ckhis.ffzg.unizg.hr/>

Editor-in-chief / Glavni i odgovorni urednik:
Hrvoje Petrić

Guest Co-Editor / Gost su-urednik:
Žiga Zwitter

Editorial Staff / Uredništvo:

Željko Holjevac, Mira Kolar-Dimitrijević, Dubravka Mlinarić, Nenad Moačanin, Hrvoje Petrić, Drago Roksandić, Mirela Slukan Altić, Ivica Šute, Žiga Zwitter

International Editorial Board / Međunarodno uredničko vijeće:

Drago Roksandić – president/predsjednik (*Zagreb*), Daniel Barić (*Sorbonne-Paris, Francuska*), Marija Benić Penava (*Dubrovnik*), Slaven Bertoša (*Pula*), Zrinka Blažević (*Zagreb*), Tatjana Buklijaš (*Auckland, New Zealand*), Ljiljana Dobrovšak (*Zagreb*), Goran Đurđević, Josip Faričić (*Zadar*), Borna Fürst Bjeliš (*Zagreb*), Boris Golec (*Ljubljana, Slovenija*), Hrvoje Gračanin (*Zagreb*), Paul Hirt (*Tempe, SAD*), Andrej Hozjan (*Maribor, Slovenija*), Egidio Ivetić (*Padova, Italija*), Silvije Jerčinović (*Križevci*), Isao Koshimura (*Tokio, Japan*), Marino Manin (*Zagreb*), Christof Mauch (*München, Njemačka*), Kristina Milković (*Zagreb*), Ivan Mirnik (*Zagreb*), Mirjana Morosini Dominick (*Washington D.C., SAD*), Géza Pálffy (*Budimpešta, Mađarska*), Daniel Patafta (*Zagreb*), Hrvoje Petrić (*Zagreb*), Lajos Rácz (*Szeged, Mađarska*), Gordán Ravančić (*Zagreb*), Marko Šarić (*Zagreb*), Mladen Tomorad (*Zagreb*), Milan Vrbanus (*Slavonski Brod, Zagreb*), Frank Zelko (*Honolulu, SAD*), Žiga Zwitter (*Ljubljana, Slovenija*) Zlata Živaković Kerže (*Osijek*), Matija Zorn (*Ljubljana*), Ivana Žebec Šilj (*Zagreb*)

Article's UDC markups / UDK oznake članaka:
Ivica Zvonar

Layout / Prijelom:
Saša Bogadi

Journal directors / Za nakladnike:
Petra Somek, Hrvoje Petrić, Domagoj Tončinić

ISSN 1849-0190 (Online) ISSN 1845-5867 (Tisak)

Print by / Tisak:
Bogadigrafika, Koprivnica 2025.

Mailing addresses / Adresa uredništva:

Hrvoje Petrić (editor/urednik)
Odsjek za povijest, Filozofski fakultet
Ivana Lučića 3, HR-10000 Zagreb
e-mail: hrvoje.petric@ffzg.hr
ili Vinka Vošickog 5, HR-48000 Koprivnica

Cover / Na naslovnici:

Plan for reinforcing the banks of the Savinja in the district of Novo Celje, 1832.

Ekonomsku i ekohistoriju referiraju:

CAB Abstracts
HISTORICAL ABSTRACTS, ABC CLIO Library, Santa Barbara, California, USA
AMERICA: HISTORY AND LIFE, Washington, USA
JOURNAL OF ECONOMIC LITERATURE (JEL), Pittsburgh, USA
CENTRAL AND EASTERN ONLINE LIBRARY, Frankfurt am Main, Deutschland
ECONLIT – AMERICAN ECONOMIC ASSOCIATION, Nashville, USA